

Allehelgen 2009

Danske Santiagopilgrimmes 10 års jubilæum
Vollsmose Kirke, Odense

Salmer:

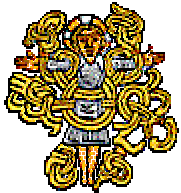
754, 28, 29,-, 36, 121

Læsninger:

Es.49,8-11

Åb.21,1-7

Matt. 5,13-16

Så mød mig en skabelsens morgen
her midt i mit gøldeste land
og knus mig i selvisheds ørken
skab du så som skaberen kan.
At uro kan vendes til glæde
min længsel til det, jeg formår
at rejse mig nyskabt og leve
på jorden, mens dagene går

Amen

Et billede fra vejen:

Jeg vågnede brat en tidlig morgen
mens det endnu var helt mørkt.
Jeg vågnede ved lyden af et lyn der slog ned
og voldsom torden hørtes helt tæt på.

Det var som om det slog ned
lige ved siden af det trange rum
jeg havde sovet i den nat
på herberget i Villafranca del Bierzo.

Jeg kunne høre tunge regndråber på taget
– det regnede tilsyneladende i stride strømme -
og tænkte bekymret og beklemt på dagens vandring.

Er der ikke noget om at det er farligt
at vandre i åbent landskab, når det er torden?

Måske skulle jeg blive her i byen en ekstra dag?
Hvile og læse.....De andre sov endnu i køjesengene...

Jeg tog en hurtig beslutning
- imod min lyst til at blive liggende lidt længere -
stod ud af sengen, pakkede rygsækken, tøj på
en varm kop kaffe i køkkenet,
hvor der endnu ikke var mennesker
regntøj, rygsæk og vandrestav og ud af døren
ud i mørket, hvor regnen silede...
trommede på det bliktag,
jeg søgte ly under
- lige stå her et øjeblik
og vurdere situationen!

Ind i regnens trommen på taget
hørte jeg nu pludselig lyden af mange vandrestave,
der rammer asfalt.

Pilgrimme på vej i mørket gennem regnen
- på vej mod et fælles mål: Santiago de Compostella.

Hvad er det, der bevæger os i tiden?
Hvad er det, der får mennesker til at bryde op fra det kendte og
trygge?
Hvad er det, der driver os ud på ukendte veje?

Hvad er det der får os heroppe fra nord
til at søge den gamle vej, der går ned gennem Europa
- op over Pyrenæerne tværs ud over Spanien?

Den vej, som middelalderens pilgrimme har fulgt gennem
århundreder – ja, et årtusind !

Et andet billede fra vejen:

En sen efterårsaften
- aftenen inden allehelgensdag -
samler en mand sig, samler alt sit mod
og alle sine kræfter - det står ham slet ikke klart,
hvad hans næste skridt får af følger, **hvilke veje**, hans **næste
skridt** vil føre ham ud på. Men nu tager han det første skridt!

Han er drevet af indre nødvendighed: Han kan ikke leve med,
han kan ikke leve under de givne betingelser for hans liv!

Han tager det stykke papir hvorpå han har skrevet 95 punkter –
95 teser **imod** pavekirkens misbrug af dens magt

over mennesker og går til kirken hvor han hamrer teserne op på
kirkedøren.

Manden er Martin Luther.

Det er i dag 492 år siden.

Hans skridt - den vej han valgte at betræde den aften –
inden allehelgensdag satte en hel verden i bevægelse.
Som I ved det!

Den satte en kirke fri.

Den satte det enkelte menneske fri.

Luthers **opgør med** pavekirkens magtmisbrug
- hans **opbrud fra den kirke, han hørte til i**
- hans første skridt ad ukendt vej
- hans opbrud og vandring er forbilledlig.
Den viser os den indre drivkraft i enhver pilgrimsvandring.

Fra undertrykkelse til frihed.

///////

*De dybeste lag i mit hjerte
er længsel umålelig stor
Jeg rækker mod vigende himle
og følger umulige spor*

- synger vi med salmedigteren og har dermed fat i længslen
dybt inde, der sætter os i bevægelse.

Længslen efter kærlighed og fællesskab. Længslen efter frihed

til at kunne være i verden som den, jeg er.

Længslen efter at kunne **have hjemme** et sted - **have hjemme** hos én, der vil ha' mig, som jeg er.

Det var dybest set den længsel, der lå i Luthers søgen efter en nådig Gud. Den længsel, der drev ham ud på det, der blev reformationens vej.

Længslen får os til at bryde op. Får os til at forlade dét, der er kendt og trygt. Når det ikke længere er andet og mere end kendt og trygt, *når der ikke er liv, livsrum og livsfylde i det.* Får os til at bryde op og vandre gennem mørket. I regn og torden. Under hede og sol. I vores søgen efter at finde liv, finde frihed, finde "hjem".

Finde freden i sindet.
Finde ind i Guds nærvær på min livsvej.

Det er Gud selv, der har lagt den længsel i os, og det er længselen Gud taler til, når Han kalder os til at bryde op og begi os af sted.

Bryde op og ud når vi er undertrykte...

Den undertrykkelse, der kan have forskellige ansigter - komme til udtryk på forskellig vis - men som altid virker sådan, at rammerne for mit liv er for trange. *Om det så er dem, jeg selv har sat, eller om de bliver sat af andre.* For trange til at jeg kan ånde frit.

Som en anden Abraham ...

KALDES der på dig:

*- forlad dit land og din slægt og din fars hus
og begiv dig til det land, jeg vil gi dig.*

Eller som Israelitterne,
der på Guds KALD
gik gennem ørkenen
fra slaveri til frihed.

Gud vil ikke, at vi skal leve undertrykte som slaver fjernt fra ham.

Gud vil ha os helt tæt ind til sit hjerte, der banker for os.
Han vil ha os dybt forbundet med sit eget åndedræt.

I keltisk tradition fortælles det, at der i et kloster i Irland, gennem 1000 år uafbrudt har brændt en ild, som et symbol på Guds nærvær.

Man har ceremonier og bønner som man bruger om morgenen når man purer ilden op og om aftenen, når man dækker den til

*På denne morgen
mens jeg purer ilden op
ber jeg om,
at Guds kærligheds flamme
må brænde i mit hjerte
og i alles hjerter, som jeg møder i dag*

Guds nærvær som en brændende ild, der holder os varme, i live, lysende....

Vi brænder. Vi bærer en ild i os. Vi har lys i os - så vi kan varme og lyse for hinanden.

*Lad Hellig-ilden brede sig
så vi får mod at bære*

- alt det vi skal bære - synger og ber´ vi med en anden salmedigter.

Ild, vand, jord og himmel - alle elementerne er i bevægelse - alle elementerne, som vi som pilgrimme bevæger os igennem og lader os påvirke af på vejen mod Santiago.

*Se nu stiger solen
af havets skød*

og sætter himlen i brand ved Cap Finisterre - derude hvor himmel og hav og jord mødes i et - og det bliver helt tydeligt hvorfor stedet er døbt: Verdens ende.

For her var *Verdens ende* for middelalderens pilgrimme - enden på vejen de og vi fulgte.

Og derude ved *Verdens ende* finder vi når himmel og jord og hav smelter sammen og går i ét i solopgang eller solnedgang måske et billede, der svarer til vores længsel?

At kunne blive ét med en anden.

At kunne forenes med andre i et stort favnende fællesskab.....

Det er én af de erfaringer man kan have med sig hjem fra vandringer. En erfaring, der spejler sig i og afspejler evangeliets vision om en ny himmel og en ny jord.

En ny himmel og en ny jord, hvor Gud selv tager bolig blandt os. Hvor Gud bliver ét med os – alt i alle.

På vejen mod Santiago gør vi forskellige erfaringer

- så forskellige vi er – og alligevel kan jeg tænke, når jeg lytter til pilgrimme, der er kommet hjem efter endt vandring at grundlæggende er erfaringen den at livet er nyt livsmodet fornyet ny retning givet og sidst men ikke mindst: fællesskab undervejs.

Erfaringen af hvor betydningsfuldt det er, at finde medvandrere på vejen.

På vejen som herhjemme!

At vi har nogen at følges med i livet giver dagene farve og indhold og retning. Lyser dagene op. Lyser os op.

Vi er verdens lys!

Vi er som en by, der ligger på et bjerg. Man kan ikke undgå at se den. Lyset trænger ud af sprækkerne i døre og vinduer.

Sådan er lyset i os. Det trænger ind i os, når livet slår revner og sprækker. Og det trænger ud af os, når mørket ligger tæt omkring os.

Når kærligheden eller sorgen fylder så meget i mig, at sindet revner og sårbarheden ligger blottet - da kan lyset trænge ind til mig.

*There is a crack in everything
that is how the light gets in*

- sådan siger Leonard Cohen i sin sang "Athem".

Og sådan slår han fast, at det er i sårbarheden, *dér hvor vi ikke længere kan fastholde illusionen om, at vi har magt over livet.*

Der hvor den pæne facade revner og sprækker
- det er når vi vover... eller når vi ikke kan andet
end at vise os som mennesker.

De mennesker vi er ...

Afhængige af den andens kærlighed - kun hele, når vi er en del
af et fællesskab!

Det er dér, vi kan nås, røres, bevæges mødes.

Af Gud og det andet menneske.

Når ilden brænder i hjertet og når vandet kan løbe fra øjet,
når havet og himlen spejler sig i sindet - og giver håb -
når vi lever og ånder og er på vandring her mellem fødsel og død.

Når vi går der på vejen - af og til ind i kirken - hvor vi kan finde
hvile en stund, da får vi at vide at Kristus *som Guds udtrykte
billede her på jorden* - at Kristus kommer til os.

Slår følge med os.

Kalder os til igen og igen at tro

at kærligheden er så stor, at den kan rumme os også når vi revner
og sprækker og bliver små og gir op og taber ansigt og lægger
facaden og er så sårbare, som vi er.

Kristus går med os - er hos os - tager bolig i os, som freden i
sindet, der samler kroppen om sig og bliver hel
under Guds kærlighed.

*Et er nødvendigt i denne vor vanskelige verden
af husvilde og hjemløse
at tage bolig i dig selv
gå ind i mørket
pudse sodet af lampen
for at mennesker på vejene
kan skimte lys i dine beboede øjne.*

Sådan digter Hans Børli og fortæller dermed om vigtigheden af
at finde modet til at bryde op fra det sted, hvor vi lever husvilde
og hjemløse – undertrykte - som slaver af umenneskelige idealer
om hvordan vi burde være – fjernt fra varm menneskelighed.

Bryde op for livets skyld og begi sig hjem.

Komme til sig selv.

Tage bolig i sig selv.

For det er dér, når der er ”nogen hjemme” hos dig - det er dér
med udgangspunkt i dig selv, du kan møde andre og lade dit lys
skinne for dem i mørket.

Kristus lyser for os. *Han er livets kilde som får blinde til at se sig
om!*

Han oplyser vores vej - viser os vej- med sin varme
menneskelighed.

Lad mig da kun drage ad natmørkt hav

Lad mig nu kun stævne imod min grav

og

Herre vis mig din vej og gør mig villig at vandre den!

amen